

[Glistrup]

Det repræsenterede derfor et lykkeligt og væsentligt gennembrud, da statsministeren den 21. august 1979 bombastisk og under stor offentlighed erklærede, at nu skulle folkeafstemningen komme. Man ville dog lige have en rapport fra de økonomiske vismænd, og tidstabellen blev derfor i august 1979 kundgjort sådan, at vismændenes rapport skulle foreligge i maj 1980, derefter skulle der være en offentlig debat i sommeren 1980 og folkeafstemning i løbet af vinteren 1980-81.

I disse dage offentliggøres vismandsrapporten, men man savner nægtelig statsministerens bekræftelse på, at befolkningen fortsat kan have tillid til, hvad han meddelte i august 1979.

Ved nærværende spørgsmål ønskes derfor afklaret, om det blot var et løgnagtigt blålys, statsministeren affyrede den 21. august sidste år, og om hele spørgsmålet om Danmarks fremtidige energiforsyning fortsat skal lide under, at det ikke passer ind i egoistisk socialdemokratisk partitaktik at gøre noget ved denne vigtige sag.

Besvarelse (27/6 80):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Spørgsmålet kan besvares med et ja. Det er fortsat regeringens hensigt, at atomkraftspørgsmålet skal til folkeafstemning, når sikkerheds- og affaldsproblemerne er løst.

Spm. nr. 978

Til *miljøministeren (23/6 80)* af:

Thorndahl (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at miljøstyrelsens direktør kommenterer og korrigerer de svar, som ministeren meddeler folketingset, og hvilken vægt skal man fremover tillægge de oplysninger, som ministeren stiller folketingset?«

Begrundelse

Folketingets miljø- og planlægningsudvalg har gennem nogen tid drøftet forholdet mellem de to klageinstanser: miljøstyrelsen og miljøankenævnet. En drøftelse, der blandt andet førte til følgende spørgsmål fra udvalget: »Kan der – eventuelt for en repræsentativ periode – gives en talmæssig oversigt over, i hvor mange tilfælde miljøankenævnet

har lempet afgørelser, der er truffet af miljøstyrelsen?«

Hertil svarer ministeren, at knap 50 pct. af miljøstyrelsens realitetsafgørelser blev indbragt for miljøankenævnet. 25 pct. af klagerne kom fra de berørte virksomheder, hvor miljøankenævnet lempede de fastsatte vilkår i ca. halvdelen af tilfældene. 65 pct. af klagerne blev indbragt af naboer til virksomhederne, og i disse tilfælde skærpede miljøankenævnet afgørelserne i 40 pct. af tilfældene.

For knap halvdelen af de sager, der blev rejst over for miljøankenævnet, gælder således, at ankenævnet ændrede miljøstyrelsens afgørelser. Det er så høj en andel, så man med sikkerhed kan sige, at alle styrelsens afgørelser burde påklages.

Ministerens svar førte derfor logisk til, at man i et dagblad kunne konkludere, at miljøstyrelsen underkendes hver 4. gang. En konklusion, det på det givne grundlag er meget vanskeligt at argumentere imod.

Alligevel føler miljøstyrelsens direktør sig foranlediget til at korrigere ministerens svar i Berlingske Tidende den 20. juni 1980. Direktøren siger bl. a.: »Jeg erkender, at Berlingske Tidendes medarbejder på basis af ministerens svar ikke kan være bekendt med disse tal, som jeg her har nævnt. Men det havde nok været rimeligt, om bladet havde undersøgt tallene nærmere, forinden man var fremkommet med en så kategorisk vurdering af en del af miljøstyrelsens virksomhed.«

Herigennem karakteriserer miljødirektøren ministerens svar som både overfladisk og upræcist og understreger, at en avis, og det må ifølge sagens natur også gælde folketingset, ikke kan tillade sig at anvende ministerens svar, førend man har gennemgået hele baggrundsmaterialet. Disse betragtninger er på baggrund af ministeransvarlighedsloven særdeles overraskende og ejendommelige.

Besvarelse (30/6 80):

Miljøministeren (Erik Holst):

I forbindelse med min besvarelse af spørgsmål 111 fra folketingsets miljø- og planlægningsudvalg, som spørgeren har henvist til i begrundelsen, har miljøstyrelsen givet nogle statistiske oplysninger om udfaldet af miljøankenævnets behandling som klageinstans af miljøstyrelsens afgørelser, altså oplysninger om faktiske kendsgerninger. Som